

[Erik Eriksen.]

som en eneste bemærkning til belysning af, hvorfor han foretrak det ene forslag fremfor det andet, og der kan vel på den foranledning, som socialdemokratiets ærede ordfører har givet, være grund til at spørge: hvad er ministerens saglige og arbejdsretlige begrundelse for at søge det sidste mæglingforslag ophøjet til lov fremfor det første?

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg er ængstelig for konsekvenserne af det, ministeren foreslår, for det spørgsmål melder sig dog: hvorledes vil udviklingen komme til at forme sig på alle de øvrige fagområder, der for over en måned siden stemte ja? Vil det, regeringen i dag foreslår, ikke komme til at betyde, at disse andre, om jeg så må sige, ja-områder vil søge at tilkæmpe sig de samme fordele, som nu opnås af dem, der i første omgang stemte nej? Der er vel også grund til at spørge, om vi ikke netop hermed lægger grunden til ny uro, til ny lønglidning og andet. Der er vel grund til at spørge, om samfundet og erhvervslivet virkelig kan holde dertil. Og er det egentlig ikke uret imod dem, der enten som menige medlemmer eller som ledere i sin tid allerede i første omgang stemte ja? Der kan dog vist være nogen grund til at overveje disse ting. Det er for mig at se en farlig forskelsbehandling til skade for dem, der fulgte deres lederes råd og henstilling om at stemme ja til det første mæglingforslag.

Med den udvikling, der længe har fundet sted inden for det danske samfund, vil jeg gentage, at jeg mener, det er utilrådeligt at følge den af ministeren anviste vej, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at tankerne uværgeligt må gå i retning af en eller anden form for voldgift eller nævnsafgørelse. Jeg hørte jo nok, at socialdemokratiets ærede ordfører udtalte sig herimod, og det forbavser mig, men det skal jeg senere vende tilbage til.

Da venstre og det konservative folkeparti den 12. april fremsatte vort forslag, pegede vi over for regeringen på såvel voldgift som på mæglingforslagets ophøjelse til lov, og det var såre naturligt, at vi gjorde det. Mæglingforslaget for jern- og metalindustrien var anbefalet af begge parters ledelse, hvorimod det var anderledes på transportområdet, idet arbejdernes ledelse

på dette område ikke havde anbefalet forslaget vedtagelse, og derfor fandt vi det rimeligt at åbne en udvej for, at et uvildigt organ kunne træffe afgørelsen i striden på dette område.

I den situation, hvori vi nu befinder os, har ingen af hovedorganisationernes ledelse anbefalet det sidste mæglingforslag, og derfor må det dog være rimeligt at understrege, at så er det endnu mere uheldigt at ophøje det til lov og dermed tage parti for den ene af parterne, for det ville jo være det, vi gjorde. En uvildig afgørelse må dog her være at foretrække, og jeg har ikke noget imod at sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup i anledning af det, han sagde, at et sådant organ i den kendelse, det skulle nå frem til, naturligvis skulle tage hensyn til de løn- og arbejdsvilkår, der er opnået for de øvrige overenskomstområder. Er det ikke en såre naturlig tankegang? Det må dog være den bedste måde at få den løbende arbejdskonflikt inden for transportfagene bragt til afslutning på. Derfor mener vi i min gruppe, at det, således som situationen har udviklet sig, er nødvendigt at finde frem til en sådan uvildig afgørelse, og jeg vil virkelig håbe, at vi i det udvalg, som jeg går ud fra bliver nedsat nu efter denne førstebehandling, kan nå frem til noget positivt på dette område og ad den vej, jeg her har peget på.

Jeg vil slutte med at sige, at for mig er det ganske indlysende, at dette forårs begivenheder ikke tåler gentagelse, og, som jeg sagde før, at det forbavtede mig lidt, at socialdemokratiets ordfører så uforbeholdent kunne sige nej til tanken om voldgift. Der er vel næppe andre end socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, der er tilhængere af det, vi har oplevet i dette forår. Jeg vil tro, at det radikale venstre i så henseende er ganske enig i mine betragtninger, og derfor forbavser det mig, at det så kategorisk siges, at det vil man ikke. Jeg er overbevist om, at det nok skal vise sig, at med henblik på erhvervslivets fremtidige stilling er det meget bitre erfaringer, vi har høstet.

Jeg skal ikke sige mere her ved første behandling, men jeg beder altså om, at man i udvalget vil interessere sig for tanken om voldgift, for tanken om et uvildigt organ til at sætte tingene på plads. Jeg tror,